

ZONDAG 15

Het borglijden van Jezus

Psalm 69 : 4 en 5

Lezen: Gen. 22 : 1-20

Psalm 38 : 3, 4, 5 en 6

Psalm 22 : 3

Avondz. 1 en 4

Geliefden, hoe dikwijls hebben wij het hoofdstuk, dat u is voorgelezen, al gelezen en altijd is er enige ontroering in ons hart. Wanneer we met aandacht en eerbied, van vers tot vers, de geschiedenis van Izaks offer lezen, dan grijpt ons altijd weer opnieuw de geloofstrouw aan van de zwaar beproefde Abraham, maar ook de onderwerping van Izak; waar dikwijls minder bij stilgestaan wordt, dan bij de heldenmoed van Abraham.

Ook Izak treedt hier op de voorgrond als een geloofsheld. Een jongen van misschien 16 jaar. Hij had zich immers kunnen verzetten tegen hetgeen God over hem bevolen had, namelijk dat hij geofferd moest worden. Maar vrijwillig liet hij zich binden op de top van Moria. Hij strekte zich gewillig uit op het altaar, waar het offerhout op geschikt was. Zonder zijn mond te openen, schikte hij zich onder het goddelijk bevel. Wat moet er in het hart van Abraham zijn omgegaan, toen de Heere tot hem sprak: Neem uw zoon. En het was geen misverstand, want God zegt: Uw enige. Terwijl Ismaël toch ook een zoon van Abraham was. Nee, zegt de Heere, uw enige, dien ge liefhebt. Izak, de zoon der belofte, het kind van zijn ouderdom, naar wie hij jarenlang had uitgezien, moet hij offeren op een van de bergen, die God hem wijzen zal.

's Morgens staat hij vroeg op. God heeft geen luie dienstknechten. Hij staat vroeg op, klooft hout, neemt twee van zijn jongens, een ezel en zijn zoon. En dan gaan ze op weg, niet wetende, waar de Heere de plaats van de offerande zal beschikken. En dan, op de derde dag, toont God hem de top van de Moria. Daar moet Izak geofferd worden.

Als Abraham de knechten aan de voet van de berg achtergelaten heeft, gaan ze opwaarts. Izak draagt het offerhout en dan: Vader, zo klinkt de stem van de jongen, zie hier het hout en het vuur, maar waar is nu het lam ten brandoffer? Die vraag zal het hart van vader Abraham hebben opengereten. Niet rechtstreeks geeft hij het antwoord. Wist Abraham dan, dat God een ram in de plaats van Izak geven zou? Als dat waar was, dan was het geen geloofsbeproeving geweest. Nee, Abraham dacht voor honderd procent, dat hij zijn zoon moest offeren, maar hij geloofde ook dat God hem uit de as een nieuwe zoon zou kunnen geven. Hoe het moest, wist Abraham niet, maar hij geloofde, dat God hem uit de dood kon wedergeven. God zal Zichzelf een

lam ten brandoffer voorzien, mijn zoon, zo zegt hij. En als dan alles in gereedheid gebracht is en Abraham het mes opheft om het in de borst van zijn enige, geliefde zoon te stoten, dan klinkt er een stem: dan grijpt als het ware een engel uit de hemel de hand met het opgeheven mes. 't Was genoeg. God had het geloof aanschouwd van Zijn kind Abraham.

Als Abraham opziet, als God hem vrijgesproken heeft van het brengen van het offer, dan ziet hij een ram. Kan dan een dier in de plaats van een mens sterven? Heeft God dan lust aan het bloed van stieren en bokken? Nee, geliefden, maar dat er een stem uit de hemel klinken kon en een engel de hand van Abraham kon omvatten, dat kon, omdat straks God, Zijn Enige heen zou leiden naar de kruisstop van Golgotha en Zijn beminde, Zijn Izak zou laten nagelen aan het vloekhout van het kruis. Toen Hij het mes van Zijn gerechtigheid ophief, was er geen stem, was er niemand, die tussen God en Zijn heilig Kind Jezus in stond. Toen is het zwaard ontwaakt tegen de herder en heeft het hart van Jezus getroffen, dodelijk getroffen. En omdat straks Jezus sterven zal, daarom was hier een engel, die de hand van Abraham vasthield en gaf de Heere Zelf een lam ten brandoffer in de plaats van zijn zoon Izak. Heerlijk wordt hier afgeschaduwd het lijden en sterven van Jezus Christus in de plaats van Zijn volk, waarover we nu wensen te spreken uit Zondag 15 van de Heidelbergse Catechismus de vragen 37, 38 en 39.

Vraag 37: Wat verstaat gij door het wordeken: Geleden?

Antwoord: Dat Hij aan lichaam en ziel, den gansen tijd Zijns levens op de aarde, maar inzonderheid aan het einde Zijns levens, den toorn Gods tegen de zonde des gansen menselijken geslachts gedragen heeft, opdat Hij met Zijn lijden, als met het enig zoenoffer, ons lichaam en onze ziel van de eeuwige verdoemenis verlost, en ons Gods genade, gerechtigheid en het eeuwige leven verwierf.

Vraag 38: Waarom heeft Hij onder den rechter Pontius Pilatus geleden?

Antwoord: Opdat Hij, onschuldig onder den wereldlijken rechter veroordeeld zijnde, ons daarmede van het strenge oordeel Gods, dat over ons gaan zou, bevrijdde.

Vraag 39: Heeft dat iets meer in, dat Hij gekruisigd is geweest, dan of Hij met een anderen dood gestorven was?

Antwoord: Ja het; want daardoor ben ik zeker, dat Hij de vervloeking, die op mij lag, op Zich geladen heeft; dewijl de dood des kruises van God vervloekt was.

In deze zondagsafdeling vinden we in het kort beschreven het borglijden van Jezus. We willen dan stilstaan bij:

1. De oorzaak van het lijden
2. De aard van het lijden
3. De vrucht van het lijden

We zijn dus nu gekomen aan hetgeen Jezus gedaan heeft voor onze zonden. We hebben eerst gehoord wat Jezus was, in Zijn namen. In de vorige Zondag hebben we gezien, hoe Zijn vlekkeloze ontvangenis en geboorte, onze zondige geboorte bij God bedekt heeft. Tussen God en ons instaaende, reeds in Zijn ontvangenis en geboorte. Nu gaan we verder zien, wat Hij gedaan heeft in Zijn leven, in Zijn lijden en sterven. Ach, dat Gods Geest ons leide in dit heiligdom.

Vaak denken we aan Jezus als aan een martelaar of aan iemand met Wie we medelijden moeten hebben, wanneer we Hem in gedachten gadeslaan.

Waar Hij Zijn mond niet opendoet, waar Hij Zich laat bespotten en geselen, laat wegvoeren en kruisigen. We zouden opstaan en Hem wat water toereiken; waar Hij hangt aan het vloekhout en Hem horen zeggen: Mij dorst. Is dat niet altijd de eerste opwelling van ons natuurlijk hart, wanneer we horen spreken over Jezus en Zijn lijden en sterven? Van de andere zijde: ach, het is zo benauwd, die geschiedenis, die kennen we nu wel. We weten precies hoe het gegaan is: geboren, geleden, gestorven. We hebben het al jaren achtereen gehoord en dan kan het zijn, dat we maar liever over een vrije stof horen spreken. Liever de een of andere geschiedenis, dan over het lijden van Jezus Christus. Hoe komt dat? Wel, omdat we niet beseffen, niet geloven, niet in ons hart gevoelen, dat hetgeen Hij deed, in mijn plaats was! Want als Gods Geest mij ontdekt aan mijn zonde en overtreding, aan hetgeen waarin ik tegen God zondig. Als Hij mij ontdekt, dat Hij mijn zonden niet meer gedenkt en waaròm Hij nu mijn zonden voorbijgaat en mij wast van mijn overtreding, hoe het mogelijk is, dat ik onschuldig en vrij verklaard wordt voor God, om voor Hem te leven, dan wordt dit zo anders! Dat dit nu is, omdat Jezus schuldig verklaard werd!

O, dan wordt het leven en sterven van Jezus de grond van mijn zaligheid. Dan wil ik nooit anders weten, zegt de apostel, dan Jezus Christus en Die gekruisigd. Dan is het altijd weer nieuw. Omdat ik altijd mijn weg voor God verzondig en ontrouw ben tegen de Heere. Dan zal de trouw van Christus mijn gemoed opheffen, al is het dan, dat ik niet als een kind gewandeld heb, om door Hem de toegang tot God te zoeken tot God en op Zijn bloed en Zijn gerechtigheid het anker van mijn hoop uit te werpen. O, dan wordt elk woord een zaak, dan wordt elke stap van Christus het leven van mijn hart. Dat we dan biddend om de Geest des Heeren daar eens iets van zien mochten. Voorwaar, we zouden het hoofd uit de gebreken opheffen.

Wat verstaat gij, vraagt de onderwijzer: door het woordeke: "Geleden?" Christus heeft dus geleden, dat is wel een geheel enig lijden geweest. Het lijden is niemand van ons onbekend. De hele wereld is vol met lijden. Denk eens aan oorlogen, wat er geleden wordt op de slagvelden, waar soldaten

verminkt worden en van honger en dorst sterven. Denk eens wat er geleden is in de concentratiekampen. Met geen droog oog kunnen we de geschiedenis daarover lezen. En wat er geleden wordt in de ziekenhuizen en inrichtingen. Wat er geleden wordt in gezinnen, verborgen kruisen, die gedragen worden. Huwelijksleed, waar niemand iets van afweet, tussen man en vrouw, geleden onder smart over afgedwaalde kinderen. Wie zou het leed ook maar eniger mate kunnen peilen, wat er over de wereld gaat van uur tot uur en van dag tot dag. Waren er geen zonden, er waren geen wonden.

Hadden we de wet van God niet overtreden, waren we gebleven, wie we waren in het Paradijs, nooit zou ons het kwaad overkomen zijn, nooit zou enig leed ons getroffen hebben. Daar is de oorzaak van al ons lijden van ziel en lichaam. Maar het lijden van Jezus is van geheel andere aard. Nee, het is niet zo, dat veel mensen veel geleden hebben en dat Jezus net iets meer geleden heeft, dan alle mensen. Nee, Zijn lijden was van geheel andere aard. Hij heeft onschuldig geleden. Hij heeft de straf gedragen voor anderen. Zijn lijden heeft een heel andere betekenis. Het lijden van Jezus, in ziel en lichaam, is Hem in de eerste plaats van God aangedaan. Hij, de heilige God, die ook Zelf God was, de tweede Persoon in het goddelijk Wezen, Hij is de drager van de straf van de vloek der zonde. Door de Vader met zoveel lijden onder helse angsten ter dood gebracht. Want ach, de smaadheid, waarmee Hij van de mensen gesmaad was, was groot. Het lijden, dat de Romeinen Hem hebben aangedaan en het kruisigen van Zijn lichaam, was ondenkbaar groot. Maar, dat hebben ook andere mensen moeten ervaren; ook die moordenaars ter rechter en ter linker zijde en zovelen, die op allerlei smartelijke wijzen ter dood gebracht zijn. Maar het lijden van Jezus Christus was geheel enig. Omdat het Hem door de Vader wordt aangedaan. De Vader was hier Rechter. De Vader veroordeelde Hem, *de Onschuldige*.

Wat verstaat gij door het wordeken "geleden?" Dan antwoordt de onderwijzer: dat Hij aan lichaam en ziel, de ganse tijd Zijns levens op de aarde, maar inzonderheid aan het einde Zijns levens, de toorn Gods tegen de zonde van het ganse menselijke geslacht gedragen heeft. Dus Hij heeft lichaam en ziel. Het is dus niet, zoals Rome meent, dat bij de Heere Jezus, de Godheid in plaats van de ziel was. Want Zijn Godheid kon niet lijden. Nee, de Heere Jezus was God en mens in enigheid des Persoons en als mens had Hij een ziel en een lichaam, zoals wij allemaal. En nu heeft Hij geleden aan lichaam en ziel.

Aan Zijn lichaam heeft Hij geleden reeds vanaf Zijn geboorte. Elk ogenblik het lijden van het lichaam onderworpen, in honger, in dorst, in koude, in het lijden, dat alle mensenkinderen deelachtig worden. Vluchten moest Hij, toen Hij nog niet tot verstand van jaren gekomen was. Geleden heeft Hij naar het lichaam in de loop van Zijn leven, in honger in de woestijn, in dorst aan de put van Samaria. Geleden in de hof van Gethsémané. Wat Hem aangedaan werd door de geselslagen van de Romeinse krijgsknechten en dan straks, wanneer Hij het kruis tot buiten de poort draagt en geen kracht meer heeft en

bijna bezwijkt, dan lijdt Zijn lichaam ondraaglijke smart. En als de nagels door Zijn handen en voeten gedreven worden, dan lijdt Zijn lichaam onder de brandende zon en hangt Hij te verbloeden aan het kruis.

Onuitsprekelijk is het lichaamslijden geweest en toch, het is niet het ergste geweest, dat Jezus geleden heeft. Vele mensen hebben ook geleden, misschien zijn er wel, die nog veel meer in het lichaam geleden hebben dan Jezus, maar voor Jezus was het zielelijden het allerergste. Omdat Hij met een reine ziel deze zondige dampkring moest bewonen, waar aan alle zijden mensenkinderen Hem omringden, die een tong hebben waar alleen addervergif uitkomt: het vloeken tegen Hem en Zijn heilige Vader. Hij heeft geleden in de omgang met de mensen. Wat een lijden zal dat voor Jezus geweest zijn, dat één van de twaalf discipelen een duivel was. Dat Hij met Judas drie jaren heeft rondgewandeld.

Denk eens in, wat het is, wanneer je werken moet met een man van wie je weet: die heeft het op mijn ondergang gemunt. Het leven van een dominee zou onmogelijk zijn, wanneer je een kerkeraad had van wie hij wist daar zit er één in, die heeft mijn ondergang op het oog, en de ondergang van de gemeente van Christus. Het zou een onduldbaar iets zijn; hij zou zijn werk niet verder kunnen doen. Zo heeft nu Jezus in het midden van Zijn discipelen geleefd, terwijl Hij wist, dat er een bij was, die Hem straks verraden zou. Dat heeft Zijn heilige ziel gekweld en dan nog al de smart der zonde, die Hij innerlijk droeg in Zijn ziel. Maar meer nog, □ het ergste van alles was, □ dat Hij van God verlaten werd aan het kruis. Hij, die Zelf God was. Dat de Vader Hem verliet, dat de Vader niets meer met Hem te doen wilde hebben, dat de Vader Hem als een vloek aanzag en Zijn aangezicht voor Hem verborg en Hem niet meer wilde ondersteunen. De raadselen in het leven van Jezus liepen zo hoog, dat Hij het uitriep: Waarom verbergt Gij Uw aangezicht, en houdt mij voor Uw vijand (Job 13:24)? Hoor in Psalm 22 Christus reeds klagen:

Waarom verlaat gij mij, mijn God, mijn Heer?
Ver is Uw hulp, doch ik ben benauwd zeer.
Verre hebt Gij mijn klachten versteken,
Die mij uitbreken
Des daags aanroep ik U uit 's harten gronde,
Nogtans antwoordt Gij mij tot geen en stonde;
Ende des nachts laat ik niet af van klagen,
Zeer verslagen.

Daar horen we de Borg reeds kermen onder de goddelijke verlating. Ja, die zielsbenauwdheid van Christus was zo groot, dat, toen Hij de hof van Gethsémané inging en onder de verbergingen van Gods aangezicht Zich op de aarde uitstreckte, het bloedig zweet uit Zijn poriën perste. Mijn God, Mijn God, zo zou Hij straks uitroepen, waarom hebt Gij Mij verlaten? Mijn ziel is

geheel bedroefd tot de dood toe. Het ging over in een absolute scheiding. Want daar heeft Hij gedragen, wat de verdoemden in de hel eeuwig zullen dragen. Daar was de scheiding totaal. Daar was niets meer, wat God aan Zijn Zoon verbond.

Daar heeft Hij een ogenblik de totale Godsverlating doordragen. Van God gescheiden, Zijn geliefde Vader, alles wat Hij had in de hemel en op aarde. Naar Zijn Godheid, kon Hij van God niet gescheiden worden, maar daar is de Zoon van God van God gescheiden naar ziel en lichaam. Elke stap, die Hij op aarde deed, deed Hij voor de Zijnen "als Borg". Alles wat Hij op aarde verrichtte, was in plaats van Zijn kinderen. God is een jaloers God op Zijn eer. Hij is een ijverig God. Hij zal Zijn eer zoeken en Zijn geschonden deugden verheerlijkt willen zien. Betaald moest er worden, maar dat Hij nu op zulk een wijze betaling zou verkrijgen en het recht zijn loop zou hebben, daar zegt de apostel van: O, diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods (Rom.11:33). Nooit in te denken of uit te meten; de schuldige vrij en de onschuldige van God verlaten. Hoe lang? De ganse tijd Zijn levens. Jezus heeft levenslang geleden. Bij ons kan het lijden groot zijn, maar er is altijd nog enige afwisseling en verlichting in. 't Kan dagen, maanden, jaren duren, maar het is altijd nog vermengd met enige troost. Maar bij Jezus was dat niet. Nimmer heeft Hij, in de diepe gangen Zijns lijdens enige troost kunnen putten uit hetgeen, wat de mensen voor Hem zouden doen. Mochten ze iets voor Hem doen, dan was het de vrucht van Zijn eigen lijden. Altijd heeft Hij geleden, denk eens in, wat het voor Jezus geweest moet zijn, inzonderheid, dat Hij door Zijn vrienden lijden moest. Dat Petrus Hem verloochende, dat Bar-abbas gekozen werd in plaats van Hem, een moordenaar, hoger gesteld dan de Zoon van God. Bedenk eens met welk oogmerk Hij op aarde kwam. Om zalig te maken en te verlossen uit de rampzaligheid en tot Zijn Vader in de hemel op te brengen. O, de hele wereld had tot Hem moeten komen en aan Zijn voeten moeten nederbuigen in ootmoedige smeking. Het hart tot Hem moeten opheffen en Hem moeten smeken om de verlossing, die Hij zou aanbrengen. Maar Hij was veracht en wij hebben Hem niet geacht. Zelfs door de Zijnen, welker voeten Hij op de weg des vredes gezet had, werd Hij snood verraden, en tot driemaal toe verloochend: "Ik ken de Mens niet". Mijn plaats, zegt Petrus, mag in de hel zijn, als ik ooit iets met Jezus te doen gehad heb. Driemaal zijn Meester verloochend.

Maar inzonderheid aan het eind Zijns levens, in Gethsémané, op Golgotha, heeft Hij de toorn Gods tegen de zonde van het ganse menselijk geslacht gedragen. Hij moest dus Borg zijn voor anderen, anders kon de toorn Gods niet tegen Hem ontstoken zijn. Want God is een rechtvaardige Rechter. Ja, Hij ging voor anderen, voor de Zijnen de dood in. Die toorn van God is een ondeelbare toorn, tegen de ganse wereld en al de zonden. Het is dus niet zo, dat Hij alleen de toorn tegen de zonden der uitverkorenen gedragen heeft; maar de toorn tegen de zonden van het ganse menselijk geslacht.

Dat betekent niet, dat het alle mensen ten goede zal komen. 't Zal alleen hen ten goede komen, die Hij van eeuwigheid verordineerd heeft en die in de tijd door het geloof de toevlucht nemen tot het bloed van Jezus Christus. Maar, die toorn Gods was niet af te scheiden, een deel voor Zijn volk en een deel, die op de goddelozen zou blijven rusten. Het was die volle toorn, die op het ganse menselijke geslacht rustte. En onder die toorn heeft Christus zich nu gegeven voor degenen, van wie Hij wist, dat ze Hem door de Vader gegeven waren. Die komen zouden om zich te laten vergaderen onder Zijn vleugelen. Wanneer er nu maar één mens zalig geworden was, had Jezus diezelfde toorn en smart moeten dragen. En wanneer alle mensen zouden zalig worden, dan zou Hij ook dezelfde toorn en smarten hebben moeten dragen. Die toorn was ondeelbaar, die was vreselijk, het ging over tijdelijke en eeuwige straffen. Jezus heeft ook de drievoudige dood getorst. Scheiding van ziel en lichaam en van Gods gunst en zalige gemeenschap.

Dan nog: Een eeuwig straflijden in de hel. De drievoudige dood ondergaan, opdat Hij met Zijn lijden als met het enige zoenoffer, ons naar lichaam en ziel van de eeuwige verdoemenis verlossen en Gods genade en eeuwige gerechtigheid verwerven zou. Zijn lijden is dus een zoenoffer, in onze plaats betaald. Hiermee zijn dan ook veroordeeld die mensen, die zo licht spreken over hun lichaam, alsof dat er niet op aankomt, die zeggen, dat, wanneer ons lichaam gestorven is, het eigenlijk niets meer is. Ons gestorven lichaam blijft van Christus. 't Zal wel veranderd en vernieuwd worden. 't Zal naar Zijn evenbeeld hersteld worden, een heerlijk lichaam worden. Maar dat neemt niet weg, dat ons zondig lichaam, zoals we nu op aarde leven, door Christus gekocht is. Hij verzorgt ook dat lichaam met voedsel, deksel en kleding. Ja, er zijn kinderen van God, die kunnen veel beter geloven, dat ze naar de ziel het eigendom des Heeren zijn, dan naar het lichaam. Ze geloven nog wel, dat als ze straks sterven, ze eeuwig bij de Heere mogen zijn, maar als ze een onbetaalde rekening hebben, waarvoor geen geld is, dan zeggen ze: o, hoe moet dat toch, wanneer er iets mis gaat. Of als het anders loopt dan ze gedacht hebben, dan gaan ze ineens twijfelen.

Alsof God voor het meerdere wel zal zorgen en voor het mindere niet! Hier staat het: Hij heeft met lichaam en ziel ons van de eeuwige verdoemenis verlost, voor tijd en eeuwigheid. Dus, als u nu God vraagt om genezing, of de Heere vraagt om voedsel, om deksel en kleding of een woonplaats, dan is dat volkomen verankerd in het recht, dat Christus verwierf, ook voor het lichaam. Dan mag u er achter vragen: om Jezus' wil!

Verdoemd, dat is wegdoen, dat is een zwaar woord met een nog zwaardere betekenis, afgescheiden, nooit meer naar omzien en dat voor eeuwig. En daar verlost Christus nu van, door Zijn bitter lijden. Maar ook heeft Hij teweeg gebracht Gods genadige aanneming tot kinderen. Niet alleen bevrijd van de straf, maar ook een recht verworven ten eeuwigen leven. Aangenomen door Gods genade, zodat de Vader ons gaat trekken, zodat we uit gaan zien naar Christus. Dat we door de bediening des Geestes aan de Heere verbonden zijn,

dat is door Zijn genade.

Gerechtigheid, dat wil zeggen: vrijspraak van schuld.

Gerechtigheid, dat duidt de verhouding aan tot het recht Gods. Wat door de zonde geschonden is, wordt hier door gerechtigheid hersteld. En het eeuwige leven, daar is ook bij inbegrepen het tijdelijke leven. Het eeuwige leven begint hier reeds in de wedergeboorte voor al Gods kinderen. Dan begint waar te worden □ zalig zijn de doden, die in de Heere sterven, van nu aan. (Openb.14:13) Als we sterven aan de zonde, aan de wereld en de duivel, gelijk de Heere tot Martha gezegd heeft: die in Mij gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven (Joh.11:25).

De onderwijzer vraagt verder: Waarom heeft Hij onder de rechter Pontius Pilatus geleden?

En dan luidt het antwoord: Opdat Hij, onschuldig onder de wereldlijke rechter veroordeeld zijnde, ons daarmee van het strenge oordeel Gods, dat over ons gaan zou, bevrijdde. Hij moest dus onder de aardse rechter veroordeeld worden. Dan heeft dat "wereldlijke" niet de betekenis, die wij er wel eens aan hechten, bijvoorbeeld: dat is een wereldse man. Daar bedoelen we mee: die leeft in deze wereld en betoont van de wereld te zijn. Maar het wil hier zeggen: aardse rechter, die door God op aarde gesteld is. Want door Mij, zegt Hij, regeren de koningen en stellen de vorsten gerechtigheid (Spr.8:15).

Als zodanig, was hij de vertegenwoordiger van God op de aarde. Nu stond het Romeinse recht zeer hoog. Tot aan de tijd van Napoleon hebben wij hier in Nederland de grondslagen van het Romeinse recht gehad. Zoveel te schriller is het contrast in het goddeloze rechtsgeding van Pontius Pilatus over Jezus. Hij, de Romeinse rechter, die geroepen was de Romeinse wetten te handhaven, hij heeft hier de onschuldige Jezus veroordeeld. En toch, wanneer we Jezus voor Pilatus zien staan, staat Hij daar voor God als een schuldige. God heft het vonnis niet op, dat Pilatus ten onrechte over Jezus gevelde heeft, die Hem overgaf tot de kruisdood. Niemand treedt er tussen om dit goddeloze vonnis van Pilatus krachteloos te maken. En waarom? Wel, God zal door dit kromme recht van Pilatus, Zijn recht volvoeren. God wilde, dat op Hem de stromen zouden aanlopen. Dat Hij staan zou in de plaats der Zijnen. Hier staat Jezus, het groene hout. Openlijk ten toon gesteld □ voor God en mensen □ als de grootste van de zondaren.

Hier heeft satan gelachen. Doch hier hebben de heiligen in aanbidding op gezien. Hier staat de rechtvaardige God, Die wij beledigd hebben door onze zonden en Die straks komen zal met de wan in Zijn hand, Wiens ogen vuurvlammen zijn. Hij, die met tienduizenden van Zijn heilige engelen op de witte troon verschijnen zal. Hier staat Hij als de minste van de mensenkinderen, als de van God en mensen gevloekte. O, terecht heeft Hij eenmaal uitgeroepen tot de wenende vrouwen: Indien ze dit aan het groene hout doen, wat zal aan het dorre geschieden (Luk.23:31)? Indien de straf Gods over de zonde zo ontzettend is, en volvoerd is aan Jezus, die nooit

zonde gedaan had, wat zal het dan zijn wanneer God het dorre hout komt te oordelen?

Er moet in ons leven iets van dat oordeel Gods gekend worden, willen we het voordeel van het oordeel over Christus genieten. Willen we enige gemeenschap hebben aan Zijn opstanding en aan Zijn zalig leven, dan is het nodig, dat we enigermate kennis verkrijgen van het oordeel, dat op ons rust, vanwege onze zonden. Daar gaat het niet buiten, hoor! Nee, ik zeg niet, dat we als Jezus moeten lijden, dat kan niemand. Ik zeg ook niet, dat we alles moeten lijden, wat we verdiend hebben. Wanneer God maar één zonde straffen zou in ons, zoals de zonde in haar wezen en in haar aard waardig is, ach, dan zouden we geen ogenblik meer kunnen leven. Want één zonde; wat wij dan noemen een kleine zonde, heeft evengoed de eeuwige dood verdiend, is hetzelfde als het eten van de vrucht van de boom door Eva en Adam. We zullen enigermate besef moeten ontvangen in ons hart, door de werking van de Heilige Geest, van onze vloek en doemwaardigheid, wat de zonde God gekost en teweeg gebracht heeft. Want, anders kunnen we nooit dierbaarheid zien in het offer van Christus. Anders zullen we nooit begeren in Zijn bloed gewassen te worden.

De kennis van onze zonde is *niet* nodig om aan Gods gerechtigheid te voldoen. Let daar wel op! O, Gods kinderen menen dikwijls, dat ze dieper ontdekt moeten worden, dat ze meer van de zonde moeten zien, opdat ze daardoor beter zouden beantwoorden aan het goddelijk recht. Maar neen! Gekrookte rieten en rokende vlaswieken, u behoeft niet in de hel af te dalen om aan Gods gerechtigheid te voldoen. Helemaal niet! Want al was je zo benauwd geweest, als Jezus in Gethsémané, dat zou u van het strenge recht niet bevrijden. Als ge zo prat gaat op de diepte van uw ontdekking, weet ge, wat ge dan doet? Het lijden van Christus terzijde stellen en uw lijden in de plaats stellen van die gezegende Borg en Zaligmaker, Jezus Christus. Als men zo hangt aan zijn dood- en verdoemeniswaardige staat; waar sommige mensen hun betrouwen op stellen, die zo en zo verschrikt geweest zijn en zich zo ellendig gevoeld hebben, dan menen ze, dat naar de gelijkheid van hun schuldgevoel, de genade van Christus hun ziel zal moeten verrijken. Niets is minder waar. Nee, dat houdt nooit gelijke tred, hoewel er enige bewustheid van in uw ziel moet zijn. Dat kan niet anders!

Dat is Gods weg, die Hij met al Zijn kinderen houdt. O, door dat gevoel "dierbaar" te maken, moet u toch niet denken, dat u iets van uw grote schuld kan afbetalen, al was u in de hel geweest. Maar het is wel nodig, om onder dat oordeel Gods te buigen, onder dat heilig recht van de Rechter van hemel en aarde. En nu vraag ik, of dat in uw leven wel eens gebeurd is, of u wel eens aan de zijde van God bent gaan staan en gezegd heeft: O God, U kunt als ik eerlijk moet zijn, met mij niet anders doen.

Denk er om, wij moeten eerlijk "verloren gaan", om eerlijk zalig te worden. Wat ik hiermee bedoel? We moeten zien, dat het niet anders kan, omdat Gods recht het eist. We moeten hartelijk door de liefde worden ingewonnen om aan

de zijde Gods te vallen. En als Christus dan voor ons verborgen is en het Evangelie gesloten en de vloek der wet op onze ziel drukt, omdat we tegen een heilig en rechtvaardige God gezondigd hebben en de Heere onze geest gaat inwinnen voor Hem en zegt: Hoe zal Ik u onder de kinderen zetten, en u geven het gewenste land? (Jer.3:19). O, dan moeten we het uitroepen voor God: Heere, ik weet het ook niet meer, hoe ik ooit nog met U verzoend moet worden. Het zou rechtvaardig zijn, wanneer U mijn leven afsneed en mij voor eeuwig voorbijging. Dan maakt God ons eerlijk, om aan Zijn zijde te gaan staan en te zeggen: Ik heb mij Uw gramschap waardig gemaakt. Ik erken mijn schuld, die U tot straf bewoog. Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig. Waar uw hart dat zeggen mag, waar ge waarlijk onder dat recht leert buigen, daar zal het u niet kunnen ontgaan, dat Hij die lijdende Zaligmaker, Zichzelf openbaart, die van de Vader gegeven Zoon in dit Evangelie. Dan kan de zaligheid u niet ontgaan. Maar dat is dan ook noodzakelijk.

O, gij die zo vreesachtig over de aarde gaat en die zo leeft op uw gestalte; wanneer ge eens verbroken zijt, dan gelooft ge het. Wanneer ge uw schuld nog eens belijden mag, dan hebt ge moed, dat God uw zonden vergeven zal. Maar, wanneer ge buiten die werkzaamheden gezet wordt, dan denkt ge, dat het verkeerd gaat. Nee, dat is nu juist de weg naar het eeuwig zalig leven om van de werkzaamheden □ als grond □ te worden afgesneden. Dat het niet meer onze zuchten en tranen en goede gestalte in dit leven zouden zijn, maar dat we buigend onder Gods recht, mogen neerzinken op die hechte grondslag □ Jezus Christus □ en zouden opgevangen worden door de vleugels van die adelaar, om zo in de gemeenschap Gods te worden ingedragen. Wat wordt het dan groot, wanneer doodschuldigen, Hem aan Zijn kruis mogen aanschouwen en het bloed, dat uit Zijn wonden vloeit. Zo met een gebroken oog het Lam Gods te mogen zien. Dan daalt er een vrede en blijdschap in de ziel, die de wereld niet kent. Dan worden we bevrijd van het strenge oordeel Gods, dat over de zonde gaat. Dan ontvangen we de toegang tot God. Kent u daar iets van? O, zoekend volk, dat ge uw kracht eens verliezen mocht en al uw werkzaamheden mocht kwijtraken als grond, om die dierbare Christus in het oog te mogen krijgen; dan zou u een vrede krijgen voor uw ziel, die u nog nooit gesmaakt hebt. Dan gaat u pas zien hoe rijk u bent, dan wordt u lankmoedig en zachtmoedig, dan zult u verbroken van hart over de aarde gaan. Dan zult u een hoop krijgen die u nog nooit gehad hebt. Dan gaat u zien, dat de zaligheid vastligt in Zijn lijden en sterven.

Zingen wij nu van Psalm 22 vers 3.

Heeft dat iets meer in, dat Hij gekruisigd is geweest, dan of Hij met een andere dood gestorven was? Zo luidt vraag 39. Dan is het antwoord: Ja het; want daardoor ben ik zeker, dat Hij de vervloeking, die op mij lag, op Zich geladen heeft; dewijl de dood des kruises van God vervloekt was.

De Israëlieten kenden de kruisdood niet; zij kenden wel het hangen aan een hout. Dat was dan een dode, die reeds gestenigd was. Dat was tot meerdere

schande. Voor de zon onderging, moest hij worden afgenomen, opdat het land zou rusten van de vloek.

Zo is nu ook Jezus, als een vloek aan het kruis gehangen. Voor Hem was in de heilige stad Jeruzalem geen plaats. Hij moest buiten de gemeenschap Gods, buiten de legerplaats, van God vervloekt aan een hout hangen. God had gezegd: Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt. Het was een smadelijke, smartelijke en vervloekte dood, die door de Romeinen bij slaven werd toegepast. Zo is Jezus, als slaaf gestorven. Hij, de Zoon van God, heeft Zich vernederd, opdat Hij de diepst gezonkenen □ in Zijn bittere kruisdood □ zou kunnen opheffen. Opdat Hij de vloek, die op mij was, o, dat we het na mochten spreken, *de vloek die op mij was*, op Zich laden zou. Als het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegdraagt.

Dan willen we nooit anders meer weten, dan daarop te zien, dan daarheen te vluchten en daarop te betrouwen. Dan verstaan we de apostel, wanneer hij zegt, dat hij niet anders wil weten dan Jezus Christus en Die gekruisigd. Tot een vloek gemaakt door God. De wrake Gods, over onze zonden, in een Ander voltrokken.

Als hier nu een volk is, dat vreest dat zij zullen omkomen onder die wrake Gods en denkt, dat God met hen in het gericht zal treden, dat zo beangst en bedroefd is door de beledigingen, die ze God aangedaan hebben en dat zo uitziet naar de Heere en maar twijfelt of het ooit nog goed kan komen tussen God en hun ziel; bedenk dan: God is rechtvaardig en de vervloeking is geopenbaard. Hij heeft vervloekt, maar Hij vervloekt ú niet, wenende Sioniet. Hij heeft Christus gevloekt en Hem als een vloek uitgeworpen. Zijn toorn is niet op u, maar op de Zoon van Zijn liefde neergekomen, opdat, wanneer gij met een gebroken hart tot God vlucht, gij uit Zijn schatkamers genade zou kunnen ontvangen; genade voor genade. Nog een enkel woord. Dit is de vervloeking, die Christus droeg. Die hadden wij moeten dragen, hoofd voor hoofd. Wanneer het Woord van het Evangelie niet tot ons gekomen was, dan waren we eeuwig onder die vervloeking doorgegaan. Nu is God met de boodschap van het heil gekomen en heeft gezegd: Dit is Mijn Zoon, Die heb Ik uitgeworpen en verstoten, Mij van Hem afgescheiden en verlaten. 'k Heb al Mijn gramschap over Hem uitgestort, opdat gij het leven zoudt hebben. Kom dan tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt en Ik zal u rust geven; wie ge dan ook zijt, komt koopt en eet zonder geld en zonder prijs, wijn en melk (Jes.55:1). Nu kunt u bekeerd worden, nu kunt u zo maar zalig worden, omdat Jezus de vervloeking gedragen heeft, omdat de toorn Gods op Hem is uitgelopen. Waagt het toch niet op een misschientje, wacht toch niet langer, maar bekeert u tot de Heere. Zoekt Zijn aangezicht geduriglijk. Hij heeft het toch beloofd in Zijn Goddelijk Verbond, dat, wanneer we tot Hem vluchten, Hij ons niet verstoten zal. Nooit heeft Hij iemand verstoten, die schreiend tot Hem kwam. Nooit iemand ledig weggezonden, die als een arme zijn handen ophield naar de hemel. Waag het eens, u hebt er niets bij te verliezen, God zou Zich eens mogen wenden en uw roepstem eens mogen horen. Hij heeft

het toch gezegd. Wijs het maar aan in Zijn Woord, zeg maar: Heere, ik ben arm en ellendig, vijandig en goddeloos, 'k heb heel mijn leven Uw wet overtreden, maar Christus is toch een vloek geworden, opdat degenen, die tot U zouden komen, zij die onder de vloek niet langer leven kunnen en buiten U niet kunnen voortgaan, door Uw genade □ vrede en blijdschap □ mogen verkrijgen. O gij, die daar iets van ziet in uw leven, die onder de drukking van Gods recht op uw weg voortwandelt: Omdat Hij uw kruis droeg, is uw leven, en uw kruis geheiligd. Nu is uw kruis geen straf meer. God straft Zijn kinderen niet meer. Hij heeft Zijn eigen Kind gestraft. Het is voor u Vaderlijke kastijding. Uw lijden is een deel van uw opvoeding in de school van Jezus Christus. Kom, de tijd is kort en de Rechter staat voor de deur.

Ga dan uit de bruidegom tegemoet. Hij wil door u bemind worden en aanbeden. Hij wil, dat u zich door Hem laat zaligen. Het is het kroonrecht, dat Hij van de Vader verkreeg. Hij is in de dood niet gebleven, nadat Hij het kruis verdragen had en de schande veracht had. Toen Hij ingedaald was in de dood, toen is het afbetaald, de rekening, die God met u had, vereffend. Dat is op Golgotha gebeurd. Daar heeft God de kwitantie aan u en mij gegeven, dat Hij met Zijn volk tevreden is, dat Hij Jakobs gevangenen nu vrijmaakt. Hij gerechtvaardigd van de zonde en wij in Hem. Nu zal noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel, ons meer kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere (Rom.8:38-39).

Ga dan zo de nieuwe week in. En als satan u zegt, dat u gezondigd hebt, stem het dan maar toe, maar wijs ook heen naar het Lam Gods en zeg: Heere, U hebt het laten prediken, Gij hebt het in Uw Woord ons gezegd. 't Is waar, die vloek had ik moeten dragen, die ben ik waardig, maar ik hoop ook niet op mijn gerechtigheid, 'k zie niet uit naar mijn werkzaamheden, maar alleen naar het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt. Denk niet, dat u het van de week er beter af zult brengen, ga u niet in een bepaald harnas wringen, dat lukt toch niet. De satan gaat rond, onthoudt dat nu maar. Er gebeurt altijd wel iets in uw gezin. Of je krijgt ruzie met je vrouw of man of kinderen, of je werk gaat niet goed. Er is altijd wel iets, waardoor de satan je van de zaligheid af wil houden. Heb er maar erg in, als het dan komt, weet dan, dat hij het doet om je uit de gemeenschap van Christus te houden. Een gewaarschuwd man telt voor twee. Weest op je hoede, wederstaat de satan en hij zal van u vlieden; dat heeft God gezegd. Houdt het oog als een hulpeloos kind op het kruis van Golgotha gericht. Dan zal uw kruis u opvoeden, om met vrijmoedigheid uw zaligheid te zoeken buiten uzelf, in Jezus Christus. Amen

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.